

at forlange noget Saadant, men det kan Intet have imob, at Underændringsforslaget derom vedtages af det høie Thing, hvis dette maatte finde Anledning dertil. Hvad det nævnte Medlems Underændringsforslag til Udvalgets § 4 angaaer, skal jeg bemærke, at Udvalget udtrykkelig har optaget de deri omhandlede Ord, fordi der her er Tale om en Lov, der alene er en Hensigtsmæssighedslov. Hvis Talen var om en Lov, som gik ud fra det almindelige Retfærdighedsprincip, vilde Udvalget have søgt sig forvisset om, at en Omgaaen af Loven kun vilde være sjelden, da den vilde forudsætte end Billie og Brud paa, hvad der ansaaes for det Rette; men, hvor det gjælder en reen Hensigtsmæssighedslov, der veed man jo, at en Omgaaen betragtes som en reen Fornøielsesag, og, hvis man derfor ikke sætter den Bestemmelse til, at Hundene, „selv om de under tilfældige Omstændigheder træffes løse“, skulle bestattes i det paagjældende Aar, vil der neppe kunne være nogen Tvivl om, at det almindelige Hundetegn vil fremtræde i Stikkelse af en overflaaren Strikke om Halsen, thi Vedkommende ville da altid kunne sige, at Hundene har revet sig løs, og at den derfor ikke kan komme ind under Loven, idet den til daglig Brug er en Bindehund. — Med Hensyn til det af det førnævnte ærebe Medlem for 3die Kreds til Udvalgets § 5 stillede Underændringsforslag maa jeg med den høitærede Justitsminister være enig i, at det vilde være en særdeles kraftig Foranstaltning, om man, saaledes som deri foreslaaet, strax kunde aflive en løsgaaende Hund, og jeg maa paa den anden Side med den ærebe Forslagsstiller være enig i, at det sædvanligt er vanskeligt at optage en saadan Hund; men jeg kan ikke være enig med ham i, at det ikke efter Udvalgets Forslag vilde være berettiget at optage den, naar og forsaavidt den har Tegn, idet det falder ind under Lovgivningens almindelige Grundsaetninger om, at man, naar en Hund gjør Skade paa Ens Mark eller Creaturer, kan optage den og henholde sig til dens Eier, der maa være ansvarlig for den Skade, som hans Dyr gjør. Selv om Hundene har Tegn, kan den altsaa optages, men, naar den ikke har Tegn, kan den efter Udvalgets Forslag til § 5 optages og aflives. Derpaa ligger

Bægten — medens Optagelse ellers ikke medfører Aflivelse af det Creatur, som optages. Naar Udvalget har sat en Frist af 3 Dage, inden hvilken Eieren skal melde sig, da er det, fordi det har erkjendt, at den Mand, der optager Hundene, skal holde den med Kost og Forpleining, hvilken jo af det ærebe 3die Medlem for 2den Kreds (Thalbitzer) er vurderet til 1 Mk. om Dagen. Hvis ingen Eier melde sig, har den Forurettede jo gjort denne Udgift paa Hundene uden at kunne faae den erstattet, og den bør da være saa lille som muligt; derfor har Udvalget sat Fristen til tre Dage. Derefter risikerer Optageren altsaa kun 3 Mk., medens han efter det af det ærebe Medlem for 2den Kreds til denne Paragraph stillede Underændringsforslag vilde risikere 8 Mk.; der er dog ingen Grund til saa stærkt at protegere den Mand, som mod Lovens Bydende lader sin Hund gaae uden Tegn. En lignende Bemærkning maa jeg gjøre til det ærebe Medlem for 2den Kreds, forsaavidt han ansørte, at en Hund, der optages i den kongelige Dyrehave, skal holdes 14 Dage, inden den aflives; dette gjælder nemlig saavel om Hunde med Tegn, som om Hunde uden Tegn, hvormod Bestemmelsen i Udvalgets § 5 kun gjælder om Hunde, som ikke af Eierne ere forsynede med det Tegn, som han er forpligtet til at forsyne dem med. Det er dette, som væsentligt gjør, forekommer det mig, at man maa betragte Forholdet anderledes. — Hvad angaaer det principale Underændringsforslag, der er stillet af det ærebe Medlem ligeoverfor mig (S. M. B. Andersen), da rammes det efter min Formening af den hele Hovedbetragtning, som fra Udvalgets Side er blevet gjort gjældende. Det vil stille Sogneforstanderstaberne i samme vanskelige Forhold som det Forslag, der er stillet af den høitærede Justitsminister. Saa snart et Sogneforstanderstab skal tage Bestemmelse om, hvorvidt Sognet overhovedet skal fritages for Skatten, eller den skal svares, stilles det under et Tryk, som jeg ikke antager for heldigt, medens det paa den anden Side maa erkjendes — ibetmindste har det stillet sig saaledes for Udvalget —, at Loven, naar den gives, men der ingen Garanti haves for, at den virkelig vil blive overholdt, og at den virkelig vil naae nogen Tylde og træde